

19-07-2018

প্ৰাতঃ মুৰলী

ওম্ শান্তি

“বাপদাদা”

মধুবন

“মৰমৰ সন্তানসকল - তোমালোকৰ এইটো জন্ম অতি মূল্যবান, কিয়নো পিতাই নিজে এই সময়ত তোমালোকৰ সেৱা কৰে, লক্ষ্য ৰূপী চাবোনেৰে তোমালোকৰ বস্ত্ৰ পৰিষ্কাৰ কৰে”

*প্ৰশ্ন:- যিসকলে ঈশ্বৰক সৃষ্টিৰ ৰচিয়তা বুলি কয় তেওঁলোকক কোনটো প্ৰশ্ন সোধা উচিত?

*উত্তৰ:-তেওঁলোকক সোধা - যেতিয়া ঈশ্বৰে সৃষ্টি ৰচি, তেওঁক ৰচনাৰ বাবে নাৰীৰ আৱশ্যক, আল্লাৰ নাৰী কোন? ঈশ্বৰ পিতা বুলি কোৱা হয় যেতিয়া তেওঁ নিশ্চয় মাতাও লাগিব নহয় জানো। তোমালোক সন্তান সকলে এই গুঢ় ৰহস্যক ভালদৰে জানা। আল্লাৰ নাৰী হৈছে এই ব্ৰহ্মা। এয়া তোমালোকৰ বৰ-মাক। এইটো কথা মনুষ্যই নাজানে।

*গীত:- কিসনে য়হ খেল ৰচায়.....(কোনে এই সকলো খেল ৰচিলে)

ওম্ শান্তি। সন্তানে জানে এই গীতৰ যথার্থ অর্থ কোনো মনুষ্যই কৰিব নোৱাৰে। নাটক বনাওটায়ো বুজি নাপায়। যিদৰে শাস্ত্ৰ বনাইছে সেইদৰে গীতো বনাইছে। একো বুজি নাপায়। বেদক তোমালোকে ধৰ্ম শাস্ত্ৰ বুলি নোকোৱা। শাস্ত্ৰ বুলি কোৱা হয়, কিন্তু ধৰ্ম শাস্ত্ৰ নহয়। ধৰ্ম শাস্ত্ৰৰ পৰা এতিয়া কিছু উপকাৰ হোৱা উচিত। ধৰ্ম শাস্ত্ৰৰ অর্থও নুবুজে। শাস্ত্ৰ মানে ইয়াৰ জৰিয়তে কোনোৱাই ধৰ্ম স্থাপন কৰে। সোধা উচিত বেদ উপনিষদ কোন ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰ হয়? সেই ধৰ্ম কোনে স্থাপন কৰিলে? ইয়াৰ দ্বাৰা কোনো ধৰ্ম স্থাপন হোৱা নাই। কি কি ধৰ্ম আছে সেইয়াও বুজোৱা হৈছে। গছৰ মুখ্য অংগ হ'ল গা-গছ। পিছত ডাঙৰ ডাল, সৰু আৰু ডাল (ঠাল- ঠেঙুলি) ওলায়। সন্তান সকলক বুজোৱা হৈছে সৰ্ব শাস্ত্ৰৰ শিৰোমণি গীতা শাস্ত্ৰই হৈছে মূল গা-গছ। বাকী সকলো শাস্ত্ৰ ইয়াৰ (গীতাৰ) ৰচনাহে। ইছলাম, বৌদ্ধ, খ্ৰীষ্টান আদি সকলোবোৰ কল্পবৃক্ষৰ ঠাল ঠেঙুলি হয়। গীতাত লিখা আছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ। বৃক্ষৰ ৰহস্য বুদ্ধিত এতিয়াহে বহিছে। ইয়াৰ মুখ্য অংশ হৈছে আদি সনাতন দেৱী দেৱতা ধৰ্ম। এই বৃক্ষৰ তুলনা বৰ গছৰ লগত কৰা হয়। সেই জোপা গছ বহুত ডাঙৰ হয়। গছ জোপা যেতিয়া পুৰণা হয় ইয়াৰ মূল গা-গছ ডাল শুকাই যায়, বাকী ঠাল ঠেঙুলিহে থাকে। এইয়াও তেনেকুৱাই। সন্তান সকলে জানিছে ইয়াৰ মূল দেৱী দেৱতা ধৰ্ম এতিয়া আৰু নাই। পৰমাত্মাই যদি 24 অৱতাৰ লয়, তেন্তে তেওঁ সৰ্বব্যাপী নহয়। অৱতাৰ লয় যদি সৰ্বব্যাপী বুলি কেনেকৈ ক'ব? নতুন কথা ন। কিমান ডাঙৰ বৃক্ষ! মূলেই নাই। আমি দেৱী দেৱতা ধৰ্মৰ বুলি ক'বলৈ এজনো মনুষ্য নাই।

সত্যযুগক লাখ বছৰ পিচলৈ লৈ গ'ল। কিমান কঠিন বিষয় হৈ গ'ল! এতিয়া সকলো মনুষ্য বহুত দুখি। সুখী কোন হ'ব পাৰে? সন্ন্যাসী সকলৰো বুদ্ধিত এই কথা নাহিব যে ইয়াত কাগ বিস্তা সমান সুখ আৰু অপাৰ দুখ। তেওঁলোকে এইটো নাজানে। এতিয়া পিতাই কৈছে-তোমালোকক অপাৰ সুখলৈ লৈ যাওঁ। এই সময়ত নিজৰ অভিনয় কৰি সকলোখিনি কৰি গুপ্ত হৈ যাওঁ। ইছলাম-বুদ্ধিষ্ট সকলো গুপ্ত হৈ যাব, ওপৰলৈ যাবগৈ। ইয়াকো কোনেও নাজানে। মনুষ্যকেই বুজোৱা হয়। জন্তুকতো কোৱা নাজাব। মনুষ্যৰ জন্মক সকলোতকৈ উচ্চ বুলি কোৱা হয়। সেইয়া কোনটো? কোৱা হয় মনুষ্যৰ চালখনো কামত নাহে। তাৰ পিচতো মনুষ্যৰ জন্ম উত্তম বুলি কয়। বাস্তৱিকতে তোমালোকৰ এই জন্ম উত্তম, পিতাই বহিলৈ যাৰ সেৱা কৰেহি। দুনিয়াৰ মনুষ্যৰ এই জীৱন বহুত কনিষ্ঠ। তোমালোকে জানা- আমিও প্ৰথমে চি:-চি: মৃত

পলিতী (লেতেৰা বস্ত্ৰধাৰী) মনুষ্য আছিলো, এতিয়া বাবাই আমাক এই বস্ত্ৰক জ্ঞান লক্ষ্য চাবোনে চাফা কৰেহি আৰু কয়-এতিয়া নিজৰ পিতাক স্মৰণ কৰা।

এই দুনিয়াত পিতাক কোনেও নাজানে। পিতাক জনা হ'লে সন্তান হৈ গ'ল হেতেন। শিৱবাবাৰ হৈ গ'লে, ব্ৰহ্মাৰ হৈ গ'লে নাতি-নাতিনী ক'ব পাৰিলে হেতেন। ব্ৰাহ্মণো দুই প্ৰকাৰৰ-এক হৈছে মুখ বংশাৱলী, দ্বিতীয়তে হৈছে কোষ বংশাৱলী। তোমালোক ব্ৰহ্মাৰ মুখ বংশাৱলী ব্ৰহ্মাকুমাৰ-কুমাৰী। ব্ৰহ্মাৰ পিতা কোন? শিৱবাবা। তেওঁৰ কোনো পিতা নাই। তেওঁৰেই তোমালোকক পঢ়াওঁতা। তোমালোকৰ গুৰুও তেওঁৰেই। এতিয়া তোমালোকৰ সন্মুখত বহি আছে পিতা গুপ্ত হৈ যাব। পতিত দুনিয়াক পবিত্ৰ কৰি, দেৱী-দেৱতা ধৰ্ম স্থাপন কৰি সকলোকে মুক্তি ধামলৈ লৈ যাব। ২১ জন্মৰ সুখ দি দিছে আৰু কি লগে! বাবাই সদায় সুখী বনায়। বাকী উচ্চ পদ প্ৰাপ্তি কৰিবলৈ পুৰুষাৰ্থ কৰিব লাগিব।

কৃষ্ণপুৰীক সুখধাম কোৱা হয়। নাৰায়ণৰ ল'ৰালি কাল দেখুওৱা নাই। কৃষ্ণৰ সয়ম্বৰ পতা দেখুৱাই। যদি ৰাধাৰ লগত সয়ম্বৰ হ'ল তেনেহলে তেওঁৰ নাম সলনি হৈ কি হল সেইটো নেদেখুৱাই। লক্ষ্মী নাৰায়ণক মানুহে নাজানেই। তেওঁলোকৰ জীৱন কাহিনী কোনেও নাজানে, তুমি এতিয়া জানিছাঁ। কৌটিৰ মাজত এজনহে ওলাব, যি জনে পুৰা চক্ৰ লগাইছে। তুমি এইটোও জানা ভক্তি প্ৰথম সেই সকলেই কৰিছে যি প্ৰথম পূজ্যৰ পৰা পূজাৰী হৈছে। ভক্তটো সকলো সৰিয়হৰ নিচিনাকৈ মনুষ্য আছে। তোমালোকে জানা এতিয়া সকলো বেচেৰা মৃত্যুৰ দুৱাৰদলিত আছে। এতিয়া তুমি সন্তান সকলৰ বহুত বিশাল বুদ্ধি হৈছে। ৮৪ জন্মৰ কাহিনী বুদ্ধিত থকা সহজ কথা। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ তাৰ পাছত দেৱতা হম। তাৰ পাছত ৮৪ জন্ম লব লাগিব। আমিহে সেই (হাম-স) তাৰ অৰ্থও সন্তান সকলক বুজোৱা হৈছে। আমিহেই সেইজন, সেইজনেই আমি, ইয়াতে কোৱা হয়। বাকী ধৰ্মত এনেকুৱা কথা নাই। ওম্ মানে ভগৱান বুলি ভাবে। আচলতে ওম্ অৰ্থাৎ অহম আত্মা (মই আত্মা)। তেওঁলোকে ওলোটাকৈ কয় আত্মাই পৰামাত্মা। ঠিক আছে তেনে কি হল? মইতো শৰীৰ নহয়। পৰামপিতা পৰামাত্মাইটো এনেকৈ কব নোৱাৰে কি মই আত্মা এইটো মোৰ শৰীৰ। সেই পিতাই কয় মইতো আত্মাটো হয়েই মই এই শৰীৰ ভাড়াত লৈছো। এইয়া মোৰ জোতাও নহয়। মোৰ ভৰিও নহয়। মোৰ চৰণত পূজাও হব নোৱাৰে। কৃষ্ণৰ চৰণ (ভৰি) আছে মুৰতো নাই। মই হলো নিৰকাৰ। এনেকৈ চালে আত্মাও নিৰকাৰ। কিন্তু তেওঁলোকে ৮৪ জন্ম লোৱা। মোৰতো শৰীৰ নাই। মই অশৰীৰ। তোমালোককো কৈছোঁ অশৰীৰ হৈ মোক স্মৰণ কৰা। তোমালোকে জানা পিতা আহিছে। তেওঁৰ অভিনয় কি? পতিত সৃষ্টি খনক পবিত্ৰ পাবন কৰা। নিৰকাৰ যেতিয়া নিশ্চয় কোনো শৰীৰত আহিব লাগিব। মানুহে এইটো কথা নজনাৰ কাৰণে প্ৰথম ৰাজকুমাৰ শ্ৰীকৃষ্ণৰ নাম লেখি দিলে। এতিয়া শ্ৰীকৃষ্ণ ইয়ালৈ কেনেকৈ আহিব? এইবিলাক কথা বুজি লৈ আনক বুজাব লাগে।

টেগৰ (ৰবীন্দ্ৰনাথ ঠাকুৰ) আদিয়ে গীতাৰ কিমান মহিমা কৰে। আচলতে শ্ৰীকৃষ্ণৰো ইমান মহিমা নাই। কৃষ্ণকো বনোৱাজন শিৱপিতা, এইজন শ্ৰীকৃষ্ণৰেই বহুত জনমৰ অন্তৰ জন্ম। পিতাই কয়- শিশুৰ শৰীৰত বহি মই কেনেকৈ শুনাম? নিশ্চয় অনুভৱি ৰথ (ব্যক্তি) লাগিব। ড্ৰামাত এই শৰীৰেই (ৰথ) মই ল'ব লগা আছে। এনেকুৱা নহয় যে বেলেগ কল্পত আকৌ বেলেগ ৰথ লম। ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰাই স্থাপনা কৰিব। কল্প আগতেও তোমালোক ব্ৰহ্ম কুমাৰ কুমাৰী সকলে ব্ৰহ্মাৰ পৰা আশীষ লৈছিল। এতিয়া পিতাই কৈছে-সকলো সংগ ত্যাগ কৰি এক মোৰ সৈতে সম্বন্ধ কৰা। মোৰতো এক শিৱপিতা আৰু কোনো নাই। তুমিয়ে মাত পিতা যাৰ ইমান মহিমা গোৱা হয়, এতিয়া তুমি তেওঁৰ সন্মুখত বহি আছা। চিন্তা কৰাৰ কথা-আমাক কোনে ৰচনা কৰিলে? কয়-ভগৱানে ৰচিলে। তেনেহ'লে ভগৱানৰ কোনো পত্নীও থাকিব লাগিব? ভগৱানতো নিৰাকাৰ তেওঁৰ পত্নী কৰ পৰা হব? তোমালোকে গডফাদাৰ বুলি কোৱা ফাদাৰ (পিতা) হ'লেতো ৰচনা কৰিব। মা (মাদাৰ) যদি নাথাকে তেওঁক (পিতা) ফাদাৰ বুলি কেনেকৈ কব? সন্তান জন্ম

দিলেহে তেওঁক ফাদাৰ বুলি কব। এইটো কোনেও নাজানে যে গদফাদাৰৰ পত্নী কোন এইটো বৰ বহস্যময় কথা। আদম বীৰী দুয়ো আছে। এওঁক আদম বুলি কলেও সৰস্বতীক বীৰী বুলি কব নোৱাৰা। তেওঁ যদি বীৰী হয় তেনেহলে তেওঁৰ মা কোন? এইটো বৰ বুজিব লগীয়া কথা। পিতাইহে বহি লৈ বুজাইছে। এইটো হিচাবত এওঁ (ব্ৰহ্মা) মোৰ প্ৰিয়তমা। এওঁৰ মুখৰ দ্বাৰাই তোমালোক সন্তান সকলক ৰচনা কৰিছো। ব্ৰহ্মা শৰীৰত প্ৰৱেশ কৰিছোঁ। তেওঁলোকক চোৱাচিতা বাবে জগতঅম্বা নিমিত্ত হৈছে। আদিদেৱ জগতঅম্বা সৰস্বতী এওঁলোক কোন,বিবেকে কয় ব্ৰহ্মাৰ সন্তান, তেনেহলে ৰচনা কেনেকৈও ৰচিলে? ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ৰচা যেতিয়া ব্ৰহ্মা হল ডাঙৰ মা। পাছত প্ৰতিপালন কৰিবলৈ মাম্মাও আছে বাবাও আছে। সৰস্বতী প্ৰথম নম্বৰত হল। জগতঅম্বাৰ বহুত মহিমা। এতিয়া তোমালোকে বুজি পাইছা। আমি এতিয়া ব্ৰাহ্মণ হৈছোঁ। আমি ঈশ্বৰৰ কোলাত আহিছো। ইয়াতো দুই প্ৰকাৰৰ আছে। সগে আৰু লগে। একে মাকৰ সন্তান সগে(সু-পুত্ৰ) আৰু লগে(কু-পুত্ৰ) প্ৰশ্নই উঠিব নালাগে। কিন্তু ইয়াত সগে আৰু লগে কিয় কোৱা হয়? কোৱা হয় যি জন সগে তেওঁ প্ৰতিজ্ঞা কৰিছে আমি পবিত্ৰ হৈ পিতাৰ পৰা সকলো সম্পত্তি লম। সেয়ে এনে প্ৰবিত্ৰ হোৱা জনেই আসনৰ যোগ্য হ'ব। লগে বিলাক প্ৰজাত গুচি যাব। সগেও বহুত হ'ব তাৰ ভিতৰতো নম্বৰ অনুসৰি হ'ব। সেয়ে যিমান পুৰুষাৰ্থ কৰিব তেওঁৰেই মাত-পিতাৰ উত্তৰাধিকাৰী হ'ব। মাম্মা-বাবাই সিংহাসন পাব, তেতিয়াহ'লে আমিও পাব লাগে। তথাপিও নম্বৰ মতেহে পাব। এইয়া হ'ল যোগৰ যাত্ৰা। পিতাক স্মৰণ কৰিব লাগে। স্বদৰ্শন চক্ৰ মনত ৰাখিব লাগে। আনকো নিজৰ সমান বনাব লাগে। নিজৰ সমান বনাবলৈ পৰিশ্ৰম (মেহেনত) কৰিব লগা হয়। ব্ৰহ্মাকুমাৰী বাইদেউ সকলে বাবাৰ পৰিচয় দিয়াৰ পাছত বাবাৰ ওচৰলৈ শুদ্ধ হ'বলৈ লৈ যায়। পিতাই লক্ষ্য কৰে কোনে কোনে পিতাৰ সম্পূৰ্ণ সম্পত্তিৰ অধিকাৰি হ'ব। সকলো ফালৰ পৰা মোহ এৰি বুদ্ধিযোগ এক পিতাৰ লগত লগাব? তেওঁলোকে এইটো জানে যে, পিতাই আমাক বিশ্বৰ মালিক বনাব পাৰে। পিতাই কয় মই তোমাক স্বৰ্গৰ মালিক বনাম, পাছত লাগিলে সূৰ্য্যবংশী হোৱা বা চন্দ্ৰবংশী হোৱা।

গতিকে পিতাই নিজে-নিজে সকলো কৰি আছে। তাৰ পিছত আকৌ গুপ্ত হৈ দিব। সময়ে সময়ে অৱতৰতো লৈ নাথাকে। তেওঁৰ নিজা শৰীৰেই নাই। তেওঁ এবাৰেই আছে। তোমালোকেতো সময়ে সময়ে এটা চোলা এৰি আনটো চোলা লৈ থাক। মই পুনৰ জনমলৈ আহি নাথাকে। কিমান সুন্দৰ ভাৱে বুজায়। আগতে এই কথাবোৰ বুদ্ধিত নাছিলে। আলাসতে ঘৰত বহি থাকোঁতেই ৰাস্তাত গৈ থাকোঁতেই বাবাই প্ৰৱেশ কৰিলে। পাছত গম পালো। এতিয়া দিন-প্ৰতিদিন সকলো কথা বুদ্ধিত বহি গৈ থাকে। কয় নহয়, মই ৭ দিনিয়া শিশু, মই ২ মহীয়া শিশু। এই জ্ঞানতো ছেকেণ্ডতে পাব পৰা যায়। কিমান সন্তান আছে! আৰু কোনো সৎ সংগ নাথাকিব য'ত ইমান সন্তান হ'ব। প্ৰজাপিতা ব্ৰহ্মা আৰু জগত অম্বাও পিতাৰ পুত্ৰ-কন্যা, মে'ল- ফিমে'ল(পুৰুষ-স্ত্ৰী) নহয়। মে'ল- ফিমে'ল(পুৰুষ-স্ত্ৰী) ইমান সন্তান কেনেকৈ জন্ম দিব! কুশ বংশাৱলীৰতো কথা এই নাই। যি কল্পৰ আগতে পিতৃ-মাতৃ হৈ আশীৰ্বাদ পাইছিলে তেওঁলোকেই আহি থাকিব। কলম লাগি থাকে। বাগিচা যে। এতিয়া দেৱী দেৱতাৰ কুলতো নাই। বাকী সকলো কাঁইটৰ নিচিনা। বিন্ধে। এইয়া কাঁইটৰ দুনীয়া। পিতায়ে আহি কাঁইটৰ পৰা কলি আৰু কলিৰ পৰা ফুল বনাইহি। শ্ৰীমতত নচলিলে আকৌ খহি পৰে। বাবাই বুজি পায় যায়-এওঁ বিকাৰত পৰি গ'ল। এতিয়া তোমালোক পতিতৰ পৰা পাৱন হৈ আছে। বাপুজী গান্ধীয়েই পতিত-পাৱনক স্মৰণ কৰিছিলে। ৱৰ্ল্ড্ অল্‌মাইটি (বিশ্বৰ সৰ্বশক্তিমান)ৰ ৰাজ্য হওক। সেয়াটো পিতায়েহে স্থাপন কৰিব। তোমালোকে জানা- এতিয়া আমি এই কংসপুৰীৰ পৰা কৃষ্ণপুৰীলৈ যাব লাগে। ভাৰত সত্য যুগ আছিলে। লক্ষ্মী-নাৰায়নৰ ৰাজ্য আছিলে। পাঁচ হাজাৰ বৰ্ষৰ কথা। পাঁচ হাজাৰ বৰ্ষৰতকৈ পুৰণি কোনো বস্তু নাথাকে। লাখ বছৰৰ কোনো বস্তুটো থাকিব নোৱাৰে। চোৱা, তোমালোক বৃদ্ধ মাতৃ সকলে গুৰগাঁৱৰ পৰা আহিছা মাত-পিতাৰ ওচৰলৈ, যাৰ পৰা আশীৰ্বাদ পাব। পিতাইও বৃদ্ধা সকলক দেখি আনন্দিত হয়। পাঁচ হাজাৰ বৰ্ষৰ

আগতেও আহি আশীৰ্বাদ লৈছিলেহি। সকলো কথা পুৰুষাৰ্থ ওপৰতেই। তোমালোক বৃদ্ধা সকলে ইমান জ্ঞান উঠাব নোৱাৰা। এই বৃদ্ধ ককাইতো বহুত ভাল পঢ়ায়। তোমালোকে বুজোৱা- গাভৰো সৰস্বতী মায়ে ভাল পঢ়াই। আৰে, এওঁতো ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী। এওঁতো নিশ্চয় পঢ়াব চাগে। এই বৃদ্ধ গৰাকী আটাইতকৈ চোকা (তিখা)। তেঁওতো তথাপি কন্যা হৈ গ'ল। বৃদ্ধা সকলৰ কাৰণেও বহুত সহজ। বাবাক স্মৰণ কৰি থাকা। আহ!শিৱবাবা বলি হৈ যাওঁ, তুমিতো সুখধামলৈ লৈ যোৱা!বচ, এনেকৈ আনন্দত থাকা তেতিয়াও দেওনা পাৰ হৈ যাবা। সদাই বুজিবা- শিৱবাবাই বুজাই। এওঁক এৰা। এনেদৰেই ভাবা শিৱবাই শুনাই যেতিয়া বুদ্ধি শিৱবাবাৰ ওচৰলৈ গ'লে বিকৰ্ম বিনাশ হ'ব। মামাইও শিৱবাবাৰ পৰা শুনিলে শুনাই। সদায় এক শিৱবাবাৰ হে স্মৃতি থাকিলে বিকৰ্মৰ বিনাশ হৈ থাকিব। আছা!

অতি মৰমৰ আগতে হেৰাই যোৱা পুনৰ লগ পোৱা সন্তানৰ প্ৰতি মাতা-পিতা, বাপদাদাৰ স্মৰণ, স্নেহ আৰু নমস্কাৰ। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰ কাৰণে মুখ্য সাৰ:-*

- (1) আসনৰ যোগ্য পক্ষা উত্তৰাধিকাৰী হ'বলৈ পৰিত্ৰতাৰ প্ৰতিজ্ঞা কৰি সু-সন্তান হ'ব লাগে, অন্য সংগ এৰি এজনৰ লগত সংগ গঢ়ি তুলিব লাগে।
- (2) আনকো নিজৰ সমানকৈ গঢ়ি তোলাৰ সেৱা কৰিব লাগে। কাইটৰ পৰা কলি, কলিৰ পৰা ফুল হ'ব লাগে আৰু আনকো বনাব লাগে। নতুন বৃক্ষৰ কলম লগাব লাগে।

***বৰদান:-** সকলো কথাতে মুখেৰে বা মনেৰে বাবা-বাবা বুলি কৈ 'মই' ভাৱক সমাপ্ত কৰোতা সফলতামূৰ্ত হোৱা।

তোমালোকে অনেক আত্মাৰ উৎসাহ-উদ্দীপনাৰ বঢ়োৱাৰ নিমিত্ত সন্তানে কেতিয়াও 'মই' ভাৱলৈ নাহিবা। 'মই কৰিলো', নহয়। বাবাই নিমিত্ত কৰিলে। 'মই'ৰ পৰিৱৰ্তে 'মোৰ বাবা', 'মই কৰিলো', 'মই ক'লো', এনে নহয়। 'বাবাই কৰোৱালে', 'বাবাই কৰিলে' তেতিয়া সফলতামূৰ্ত হৈ যাবা। যিমানেই তোমালোকৰ মুখৰ পৰা 'বাবা-বাবা' উচ্চাৰিত হ'ব সিমানেই অনেকক বাবাৰ বনাব পাৰিবা। সকলোৰে মুখৰ পৰা এয়াই ওলাব লাগে যে এওঁৰ মনৰ চিন্তাত আৰু মুখৰ কথাত কেৱল 'বাবা'ই আছে।

***শ্লোগান:** সংগম যুগত নিজৰ দেহ-মন-ধনক সফল কৰা আৰু সকলো খাজনা বৃদ্ধি কৰাটোৱেই হৈছে বুদ্ধিমত্তা।

!!ওম্ শান্তি!!
